

Tahanice

V místnosti bylo šero, jen v rohu poblikávala televize, zvuk vypnutý. Werner podřimoval v posteli. Báł se pohnout, aby nevzbudil Aničku, která spala vedle něj, hlavičku opřenou o jeho rameno. Byla okouzlující, jako každé tříleté dítě, které spí. Dnes nechtěla Anička usnout ve své postýlce v rohu, pokaždé, když jí uložil, hupla do manželské postele, o kterou se dělil s Katuškou. Katuška to neviděla ráda, dbala na to, aby Anička chodila spát v osm hodin. Což bylo železné pravidlo. K železným pravidlům patřilo také to, že v bytě muselo být od této doby ticho, aby se Anička nebudila, nezávisle na tom, jestli spala, v postýlce pokřikovala nebo třeba zpívala. Pokud Anička proměnila postýlku v trampolínu, udělala tomu Katuška přítrž tím, že rozrazila dveře ložnice a Aničku rusky okřikla. Werner rusky nerozuměl, ale z intonace hlasu vycítil, že jsou to slova zloby. Werner musel mluvit šeptem, bytem se pokud možno vznášet a nešoupat židlí. Pokud se Werner zapomněl a promluvil hlasitě, dostal od Katušky hlasem tichým, doprovázeným však jasnou gestikulací, vynadáno.

Anička spokojeně oddychovala na Wernerově rameni. Wernerovi bylo dobře, takové chvílky se svou dceruškou zažíval jen, když nebyla Katuška doma. Katuška nebyla večer doma čím dál častěji, jezdila za svými ruskými

kamarádkami Annou a Larisou do Bernu vlakem. Tvrdila, že si s nimi potřebuje popovídat, což s Wernerem v poslední době není možné. Werner měl však pocit, že je to Katuška, která se s ním odmítá bavit.

Pootevřeným oknem, které vedlo do zahrady, vnikal do ložnice čerstvý vzduch, prosycený vůní kvetoucího jasmínu. Werner zaslechl klapnutí venkovních dveří. Nehýbal se, aby Aničku nevzbudil. Ani neslyšel kroky, protože Katuška byla jen v punčochách. Otevřela dveře. Do ložnice vniklo světlo z obýváku. Katuška nahlédla dovnitř. Když spatřila pootevřené okno a Aničku po Wernerově boku, vlítla do ložnice:

“Úplně jsi pominul? Anička se nachladí a bude nemocná!” Zároveň okno rázným pohybem zavřela a zatáhla záclonu. Werner nesnášel zavřená okna. Měl pocit, že se udusí. Od mala spal na statku, kde vyrůstal, při otevřeném okně. A popravdě, mnoho nestonal.

“Anička je přikrytá, jak vidíš.” řekl šeptem.

“Až bude zase nemocná, ty ji kurýrovat!” křikla na Wenera zlostně a popadla Aničku, vytáhla ji z pod deky, rázně ji uložila do postýlky a přikryla. Anička se při této akci probudila a začala brečet.

Werner neříkal nic. Byl unaven, ráno musel vstávat do práce, neměl chuť na diskuzi.

Katuška odešla do koupelny. V tu ránu byla Anička zpátky ve Wernerově posteli. Přitulila se k němu, zasunula si palec do pusy a spokojeně usnula. Werner

cítil toho malého človíčka vedle sebe a bylo mu dobře. Miloval svou dcerušku. Katuška si přišla do ložnice pro noční košili a zjistila, že Anička není ve své postýlce. Vrhla se směrem k Wernerovi a vyrvala Aničku z pod pokrývky a plná vzteku ji nepříliš jemným způsobem uložila opět do postýlky. Přitom ji rusky hubovala a hrozila ukazovákem. Anička počala znovu brečet, vstát se ale už neodvážila. Katuška se přihnala k Wernerovi a prudkým trhnutím z něho servala příkrývku.

„Abys věděl, jaké eto je, když ty nachladíš!“ křikla a vyběhla z ložnice. Deku vrhla na sedačku u zdi. Pak odešla ráznou chůzí znovu do koupelny. Werner vstal z postele a šel do obýváku. Popadl deku, vrátil se do ložnice a zamkl zevnitř dveře. Ulehl a zachumlal se do příkrývky. Ač unaven, usnout nemohl. Byl rozčilen, srdce mu tlouklo. Vůbec nechápal, co se děje. Po chvíli uslyšel Katušku, jak vzala za kliku.

„Ty okamžitě otevři ty dveře!“ křikla. Werner neodpovídal. Popravdě nevěděl, co má dělat. Neměl chuť se s Katuškou hádat. Ležel dál bez pohnutí.

„Ja povídám, ty otevři okamžitě dveře!“ zařvala Katuška, tentokrát vztekle zalomcovala klikou. Werner se ani nepohnul. Cítil srdce až v krku. Katuška začala do dveří bušit svými malými pěstmi. Bušení muselo být slyšet po celém třípatrovém domě. Katuška začala do dveří kopat. Pak bylo chvíli ticho, jen Anička tiše plakala. Werner vyčkával, co se bude dít. Náhle sebou leknutím trhl.

Katuška oběhla byt a z verandy začala pěstmi bušit do okenního skla ložnice. Anička brečela v postýlce, Katuška řvala na celou vesnici své nadávky ve zvučné ruštině, jadrné a plné vzteku. Werner se obával, že Katuška sklo holýma rukama rozbije a zle se pořeže. Sklo však jejím útokům odolávalo. Katuška často v poslední době na Wenera křičela, ale tohle tady ještě nebylo. Co řeknou sousedi? Bydlel v téhle vesnici už patnáct let. Bude se stydět vyjít na ulici. Bušení ustalo a chvíli bylo ticho. Jen Anička plakala v postýlce. Spíš kvílela. Náhle se ozvala ohromující rána a dveře do ložnice se rozlétly. Werner se posadil v posteli a zíral na drobnou postavu své manželky, třímajíc v obou rukou robustní železný stojan na věšení kabátů, který obyčejně stál v předsíni. Katuška stála několik vteřin bez pohnutí, zezadu osvětlená silueta rozlícené samice, která jde za cenu života ochránit své mládě. Pak pustila těžký věšák na zem. Katuška se vrhla na Wenera a začala ho svými pěstičkami tlouct do hlavy a obličeje. Werner vyskočil z postele. Katuška měřila metr šedesát pět. Werner metr osmdesát pět. Vztyčil se nad ní jako obr a chytil obě její ruce do jedné dlaně. Werner byl nejen velký, ale i silný. Byl zvyklý manuálně pracovat, měl malou stavební firmu a pracoval na statku, který zdědil po otci. Včera byl nucen chytil malého, tedy stopadesátikilového býčka za rohy, protože býček odmítal vlézt do vozu, který ho měl odvézt na porážku. Teď tu stál a krotil svou vzteklou pětapadesáti kilovou

ženu. Katuška ho kopla mezi nohy. Pronikavá bolest v podbříšku ho přinutila Katušku pustit. Udělalo se mu mdlo. Katuška do Wenera znovu začala pěstmi bušit. Instinktivně ji popadl za vlasy a stáhl ji hlavu na postel. Katuška na něho teď nedosáhla a sténala bolestí.

“Přestaň! Přestaň!” opakoval Werner neustále, nevěda, co má dělat. Nakonec Katušku pustil a odskočil. Katuška bez zaváhání znovu zaútočila, než však Wenera zasáhla, odstrčil ji Werner svou dlouhou paží. Katuška ztratila rovnováhu a uklouzla. Přistála na parketové podlaze a uhodila se do obličeje.

“Ty mě uhodil!” křikla spíš udiveně, než bolestně. Anička brečela. Werner stál v obranné pozici. Katuška se zvedla z podlahy. Už nezaútočila.

„Ty mě uhodil!“ opakovala. „Zavolám policii a ty budeš na ulici.“

Werner mlčel. Hleděl na svou malou, i ve své zlobě nádhernou ženu, se kterou se ještě nedávno vášnivě miloval. Vyšel do obýváku, hodil na sebe triko, oblékl kalhoty a vyšel z bytu. Sedl do auta a odjel těch pár kilometrů na svůj statek. Byla bezhvězdná noc a vzduch voněl jasmínem.